

Иван Кирилов.

М О Л И Т В А

Към пладнето моето слънце в небето се въздига

И стръмния ми друм ^{и мисля че започва да мори} от жегата в жар гори;

Изви се вихар чер - ^{мрак върх ми мори} от поглед друма скри...

А гръб да се мине: Не ми се казва стига!

nr. А път ми предвиз:

Завет мен оставен: "На светлите начала

Основа е труда - ["] единично ~~камък~~ твърд;

а) Че огъня свещен, запален в ^{и мисля} честна гръд

Духът крепи и сочи ликът на идеала".

Крепи духът у нас а сочи идеала

На тези думи скъпи, аз служа ^{вс} в живота

и смисла ^и в трезв разбирам всеки ден;

И в делнични дела и в труда вдъхновен

И в грижи бащински на нуждите в хомота.

Комуто можах - дадох; на длъжници отколе ^и

Длъжното прости; а тези до стрела

Отправиха към мен - заявили крила

Длъжът им не олучи; със дит е моята воля.

Но Боже мой вогъщи дали ще имам воля

Пред нови изпития на блиски бждини

Духът да устои тъй как през младани? -

Боязан ме обзема - и твоята помощ моля:

Недей ^и ме ти оставя ^и безпятица лжовна

Де збъркали се друми лениви и врази,

Де дар свещен без срам злобата поразил!

Отбивай ме, Всеведущ, от суята греховна.

Вздирай ми ръката, кога подири камък

Глава ^и за да разбий на неочакван враг: -

Аз искам като Теб да съм смирен, ^и всеблаг,

Гърдите ми да топли божествен ^и ~~ми~~ пламък.